

To nedrīkstam aizmirst

1949.gada 25. marts Latvijas vēsturē atstājis sāpīgas atmiņas, kad dažādu tautību, vecumu un dzimumu ļaudis tika izvesti uz Sibīriju, viņu vidū arī bērni. Pieminot šos vēstures notikumus, Latgales Kultūrvēstures muzejs piedāvāja muzejpedagoģisko programmu “Dzied circenītis aizkrāsne”, kurā deva iespēju skolēniem iepazīt uz Sibīriju aizvesto bērnu likteņus, viņu pārdzīvojumus un ikdienas dzīvi svešumā.

Šo muzejpedagoģisko programmu apmeklēja trīs Rēzeknes 6. pamatskolas klases : 6.a, 7.a un 7. b klase. Skolēni ar lielu interesi noklausījās trīs Rēzeknes apkaimes uz Sibīriju izvesto ģimeņu stāstus. Īpašu klātesamības sajūtu radīja tas, ka visa programma tika veidota, lasot kādas Sibīrijā dzīvojušas meitenes atmiņu fragmentus. Daudzi bērni atzinās, ka līdz šim ir zinājuši ļoti maz par šiem notikumiem un bija ļoti iespaidoti.

Ieva (6.a)raksta :” Muzejā es uzzināju, ka 1949.gada 25. martā cilvēkus aizveda uz Sibīriju.Tas bija briesmīgs rīts.Man bija ļoti žēl bērnu, kuri bija pavisam mazi un kuri pēc tam palika bez vecākiem.Es negribētu būt viņu vietā.Man liekas, ka vajag atcerēties šo dienu.Šajā dienā pie mājām plīvo Latvijas karogs ar melnu lentīti, lai pieminētu visus tos, kuri neatgriezās no Sibīrijas.Tas nav godīgi, ka cilvēkiem atņēma saimniecību un mantu un lopu vagonos aizveda nezināmā tālumā. Kad es muzejā uzvilku drēbes, kuras bija bērniem Sibīrijā, tad es sajutu šo bērnu bailes un sāpes. Tas ir ļoti briesmīgi”.

Loreta (6.a) : “Nodarbības sākumā mēs skatījāmies fragmentu no filmas, kurā skanēja dziesma “Dzied circenītis aizkrāsne”.Tas bija reizē skaisti un skumji. Mēs uzzinājām, kā Sibīrijā dzīvoja no Latvijas aizvestie bērni, kā viņi

gāja uz skolu daudzus kilometrus cauri tumšam mežam, kurā viņiem varēja uzbrukt plēsīgi zvēri. Mēs tāpat kā Sibīrijas bērni mēģinājām rakstīt uz koka dēļšiem un bērza tāss. Tas bija ļoti neparasti un palīdzēja mums iejusties tā laika situācijā.”

Daudzi bērni ar interesi aplūkoja meitenes Zojas zīmējumus, kurus viņa zīmējusi Sibīrijā, un liels pārsteigums bija, kad programmas vadītāja pastāstīja, ka Zoja vēl ir dzīva. Daudziem uzreiz radās vēlme apciemot šo sievieti un uzzināt kaut ko vairāk par viņas bērnību Sibīrijā.

Gribu teikt lielu paldies muzeja darbiniekiem - muzejpedagoģiskās programmas veidotājiem un vadītājai. Tas ir ļoti vērtīgs un vajadzīgs darbs, jo stundās bērni par šiem notikumiem uzzina no grāmatām, bet te viņiem bija iespēja justies klātesošiem šajos notikumos.

Vita Laizāne,
programmas “Latvijas skolas soma” koordinatore Rēzeknes 6. pamatskolā